

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

EVIGE HAD, DET

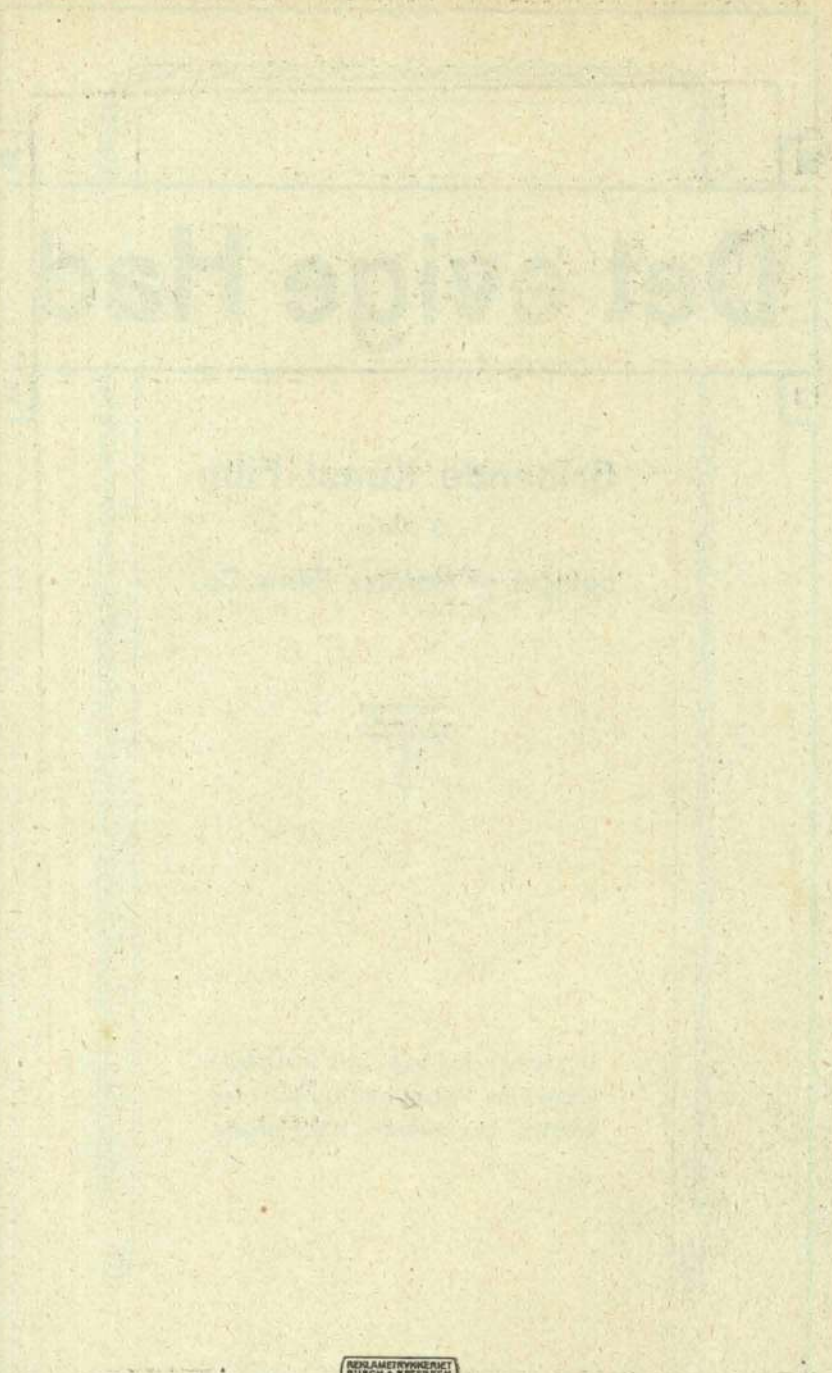
PROGRAMMER
CREDITS MM.

Det evige Had

Gribende Kunst-Film
i 3 Akter,
optaget af Nordisk Films Co.

Det smukke og ægte Spil, som ydes i
denne Film, fletter friske Laurbær i den
nordiske Scenekunsts Hæderskrans.

Hovedpersonerne.

- Fabrikant Thingberg
 Hr. **Thorleif Lund.**
- Ellinor, hans Datter, Frk. **Ella Hansen.**
- Jens Timm, Bogholder og Kasserer
 hos Thingberg, Hr. **Alf Blütecher.**
- Fru Timm, hans Moder,
 Frk. **Gerda Christophersen.**
- Adora, Kontordame hos Thingberg,
 Frk. **Stella Lind.**
- Aage Stenholt, en ung Aviatiker,
 Hr. **Hugo Bruun.**
- Asta Frk. **Ingeborg Skov.**

Dette alvorlige — og just gennem sin Alvor saa overordentlig underholdende Nutids-Skuespil hører til den Del af det stumme Teaters Repertoire, som det store Publikum omfatter med en stærk og varm Sympati.

I den bevægede og godt opfundne Handling pulserer selve det levende Liv, og Personerne . . . ja, om dem gælder det, at de ikke blot er „Roller“ — de er **Mennesker!**

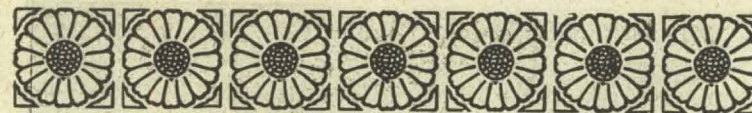
I fremragende Grad er det Skuespillerne, der ved en omhyggelig Instruktions Hjælp giver dette Stykke en ganske ejendommeligt Værdi.

Afdelingerne:

1. Paa Fabrikantens Kontor.
2. En betroet Post.
3. Jens Timms Moder.
4. Kassen vil ikke stemme.
5. Konference med Chefen.
6. En haard Beskyldning.
7. Den uredelige Kontordame.
8. Et hidsigt Ordskifte.
9. Pengene tælles efter.
10. Politi-Anmeldelsen.
11. En Automobil-Ulykke.
12. Paa Hospitalet.
13. Hjemmets Fred forstyrret.
14. Arresteret!
15. En Moders Fortvivlelse.
16. Hvad Lægen fandt.
17. For Dommerens Skranke.
18. Misforstaaelsen opklaret.
19. Paa fri Fod.
20. I Hjemmet hos Mor.
21. Et Hjerteslag.
22. Jens Timms Ed.
23. Hævn over min Moders Morder!
24. Ti Aar er gaaet.
25. Konkurrenter.

26. En stor og opblomstrende Forretning.
27. Paa Rekreatjonsrejse.
28. Fabrikant Thingbergs Datter.
29. Vinterkurstedet Narval.
30. Jens Timm og Ellinor Thingberg.
31. Kærlighed.
32. En økonomisk Krise.
33. Akkordtilbudet afslaaes.
34. En ubarmhærtig Konkurrent.
35. Ellinors Besøg.
36. Hendes Skriftemaal.
37. Hans haarde Hjærte.
38. Fader og Datter.
39. Fabrikantens Ydmygelse.
40. Barnet bortadopteres.
41. Tyve Aar efter.
42. En glædeløs Tilværelse.
43. Asta, en forældreløs ung Pige.
44. Aage Stenholt, Aviatiker.
45. Den nye Opfindelse.
46. Unge Hjærter.
47. Frieriet.
48. Jens Timms Betingelse.
49. Rekord-Flyvningen.
50. Den frygtelige Katastrofe.
51. Medaillon-Billedet.
52. „Det var min Søn!“

Det evige Had.

Den gamle Enkefru Timm lever kun for sin Søn. Han er hendes Haab og hendes Stolthed, og den Omhu, hvormed hun pusler om ham i hans Fritid, kan kun sammenlignes med den Kærlighed og Ærbødighed, Sønnen — Jens Timm — viser sin Moder.

Jens Timm er Bogholder paa Kontoret hos en Fabrikant Thingberg. Paa det samme Kontor er ansat en ung Dame, Frøken Adora, til hvem Chefen gør ivrig Kur.

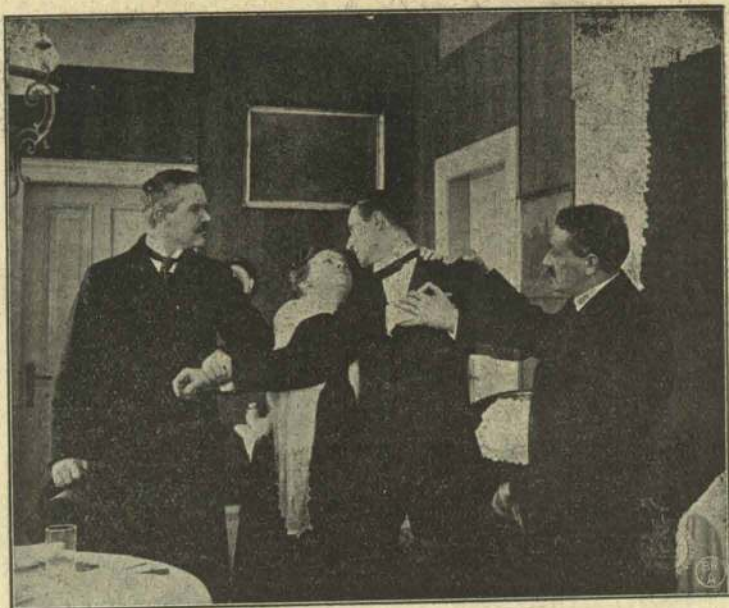
En Dag mangler der et større Pengebeløb i Kassen. Fabrikanten, der ikke kan eller vil tro noget ondt om Frøken Adora, hefter straks Mistanken for at have stjaalet Pengene paa Jens Timm, og da denne protesterer mod Beskyldningen, anmelder Fabrikant Thingberg Sagen til Politiet og sigter aabenlyst den unge Bogholder for Tyveriet.

Et Par Opdagere sendes afsted for at anholde Jens Timm i Moderens Hjem.

Da den gamle, svagelige Kone erfarer, at Sønnen er stemplet som Tyv, falder hun i Afmagt.

Imidlertid er Frøken Adora paa Vej til sit Hjem blevet paakørt af et Automobil. Den tilskadekomne unge Dame bringes til den nærmeste Læge, Dr. Holm. Han bliver

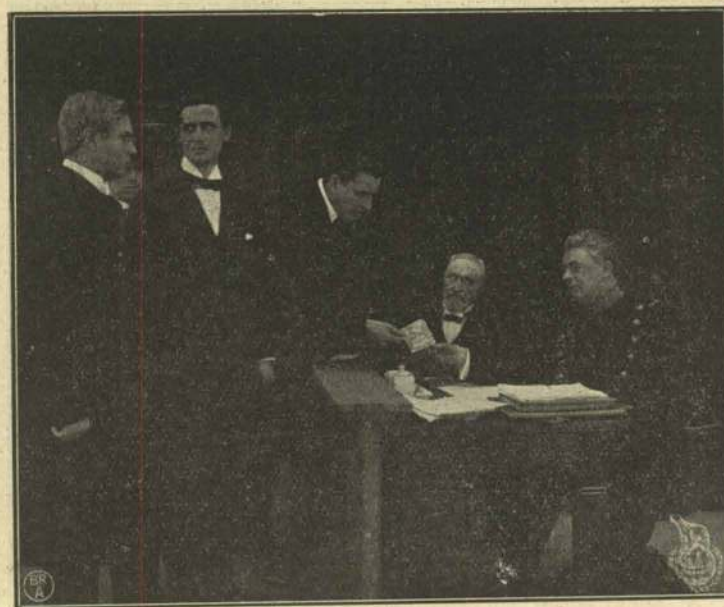
Arrestationen.

ikke saa lidt foruholdret, da han i hendes Strømpeskift finder en sammenkrøllet 500-Kroneseddel.

Paa anden Maade erfarer han, at hun er ansat paa Fabrikant Thingbergs Kontor, og da han netop i en Avis læser, at Jens Timm er bleven anholdt som sigtet for at have frastjaalet sin Principal 500 Kroner, men haardnakket nægter sig skyldig i dette Tyveri, skynder han sig med at underrette Politimyndighederne om sin Opdagelse.

Resultatet bliver selvfølgelig, at Jens Timm bliver pure frikendt.

Opfyldt af tunge Anelser iler han til sit Hjem, hvor Moderen netop drager sit sidste Suk. Han naar akkurat tidsnok til at forsikre hende om sin Uskyldighed, før han maa lukke hendes Øjne til.

Pengesedlen er funden!

Ved hendes Dødsleje sværger han at hævne sig paa den, der er Skyld i hendes Død.

Alt hvad han foretager sig, tager Retning mod dette ene Maal: at hævne sig. Han starter en Forretning i samme Branche som Thingbergs, og med hensynsløs Energi oparbejder han den, saaledes at han efter knapt 10 Aars Forløb ganske har overfløjet sin tidligere Chef. Men han er ikke tilfreds hermed.

Under et Vinterophold i Narval, hvorhen han er søgt for at finde Ro for sine Nerver, lærer han tilfældig Fabrikant Thingbergs Datter, Frøken Ellinor, at kende. Hun opholder sig ogsaa paa Vinterkur i Narval og er kun ledsaget af en Selskabsdame.

Ved Moderens Dødsseng.

Uden at vide, at Jens Timm er Faderens bitreste Fjende, flirter Ellinor med ham.

Han bliver alvorlig indtaget i hende. De tager paa Kælkeudflugter sammen og tilbringer de lange Aftener i hinandens Selskab.

Forholdet mellem dem bliver stadig fortroligere, og det ser næsten ud til, at Jens Timms Kærlighed til Ellinor skal overskygge hans Had til Faderen; men da erindrer han sig pludselig, at hun jo er en Datter af den Mand, hvem han har svoret evig Hævn. Her frembyder sig en Lejlighed for ham til at tilføje denne Mand, der har dræbt hans Moder, et Hjerteskaar saa dybt, at han maaske aldrig vil forvinde det.

Hvorfor skulde han ikke benytte sig heraf?

„Jeg kan ikke ægte Dem!“

Forgæves lyder hans Samvittigheds Røst: hvorfor lade den uskyldige Ellinor undgælde for Faderens Forsyndelser, hvori hun dog ikke har nogen Andel?

Jens Timm har Svar paa rede Haand: Maatte i sin Tid ikke hans Moder dø uforskyldt?

Skæbnen, der saa at sige har lagt Begivenhederne til Rette for ham, har sikkert ogsaa haft sin Mening hermed.

Med saadanne Argumenter døver han sin Samvittighed, og med kynisk Ro fører han den unge Kvinde, der har betroet sig til ham, i Ulykke. Han er jo kun et Redskab i en altstyrende Skæbnes Haand . . .

Nogen Tid hengaar.

Jens Timm synes at have sat sig Thingbergs fuldstændige økonomiske Ruin til foreløbigt Maal. Han opkøber

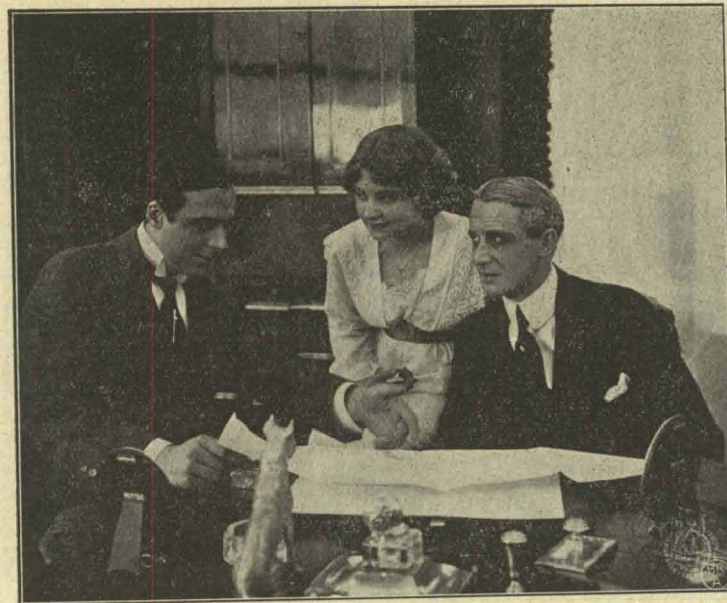

Aviatikeren ved Tegnebrædtet.

alle Hovedfordringer paa sin tidligere Principal, stjæler hans Kunder, trænger sig ind hos hans Forretningsforbindelser og faar Bankerne til at nægte ham Kredit, og en skønne Dag har Jens Timm det i sin Magt, at kunne erklære den anden fallit, hvilken Dag han selv vil.

Alt dette har Thingberg baaret uden at kny; han aner, at det er Jens Timm, der staar bag dette Ødelæggelsesarbejde, og han véd, at fra hans Side har han ingen Grund til at vente Medlidenhed; men da Ellinor kommer og fortæller, at hun skal være Moder, og at Timm har forstødt hende, da blusser al den Harme, der i Aarenes Løb har samlet sig i ham, op, og han iler hen til Jens Timm for aabent, Ansigt til Ansigt, at møde sin hadefulde Modstander; men Timm, der med Spænding har afventet dette Møde,

Den unge Opfinders Besøg.

triumferer, og uden Omsvøb fortæller han, at det er hans Hensigt ikke at standse Forfølgelsen, men at jage sit Vildt til det styrter.

Thingberg forstaar nu, at det vil være unyttigt at haabe paa Barmhjertighed, og han beslutter sig til at komme sin Hævner i Forkøbet. Samme Eftermiddag gør han selv Ende paa sin Tilværelse.

Et halvt Aar efter denne Begivenhed føder Ellinor en Søn, som hun bortadopterer til en Haandværksmester Stenholt. I Daaben faar Drengen Navnet Aage.

— — —

20 Aar forløber.

Det Had, Jens Timm i saa mange Aar har baaret paa,

Aage og Asta.

har gjort ham menneskefjendsk; med Aarene mildnes dog hans Sind, og paa sine gamle Dage tager han en purung forældreløs Pige, Asta, til sig, for at hun med sin Ungdom kan adspredde hans Livsaftens Ensomhed.

En Dag faar han Besøg af en ung Aviatiker, Aage Stenholt, der har gjort en vigtig Aeroplanopfindelse, og som nu anmoder den velhavende Jens Timm om at støtte ham med Kapital.

Timm lover at tænke over Sagen, men Asta, der er bleven en lille Smule forelsket i den unge Mand, opfordrer ivrigt sin Stedfader til at hjælpe ham.

Jens Timm overværer nogle Flyvninger af Aage Stenholt og synes virkelig at interessere sig for Opfindelsen; men da Aage Stenholt efter at have været nogle

Ulykkesdagen.

Gange sammen med Asta fremstiller sig for Timm som Frier, blusser det gamle Had til Verden og Menneskene op igen.

Jens Timm tænker over, hvorledes alle de Kvinder, han har æret og elsket efterhaanden er blevet taget fra ham.

Først døde Moderen; — det Løfte, han aflagde ved Moderens Dødsleje, stillede sig derefter mellem ham og Ellinor; og nu vil en Fremmed, der ubuden har trængt sig ind i hans Hjem, tage Asta fra ham.

Vil han da aldrig faa Fred?

Han beslutter at prøve Skæbnen, om det er dens Alvor, at han skal give denne unge Pige, som han har faaet uendelig kær, fra sig, og svarer derfor Aage Stenholt, at denne, før Timm vil give sit Samtykke, først maa vise,

hvad han duer til; hvis han kan slaa den sidste Rekord i Højdeflyvning, skal han faa Timms Samtykke.

Den unge Aviatiker gør Forsøget, men det mislykkes.

Fra flere Tusind Meters Højde styrter han til Jorden. Da Timm og Asta naar hen til det Sted, hvor Aeroplanets Ruiner ligger, finder de Stenholt død; men af en Medaillon, som Liget har om Halsen, ser Timm, at den Mand, han har sendt i Døden, er — hans egen Søn.

Hadet dræber.

Det erge had

Den gamle Enkefru Timm lever kun for sin Søn. Han er hendes Haab og hendes Stolthed. Og den Omhu, hvormed hun pusler om ham i hans Fritid, kan kun sammenlignes med den Kærlighed og Erbødighed, Sønnen - Jens Timm - viser sin Moder.

Jens Timm er Bogholder paa Kontoret hos en Fabrikant Thingberg. Paa det samme Kontor er ansat en ung Dame, Frøken Adora, til hvem Chefen gør ivrig Kur. En Dag mangler der et større Pengebeløb i Kassen. Fabrikanten, der ikke kan eller vil tro noget ondt om Frøken Adora, hefter straks Mistanken for at have stjaalet Pengene paa Jens Timm, og da denne protesterer mod Beskyldningen, anmelder Fabrikant Thingberg Sagen til Politiet og sigter aabenlyst den unge Bogholder for Tyveriet.

Et Par Opdagere sendes afsted for at anholde Jens Timm i Moderens Hjem. Da den gamle, svagelige Kone erfarer, at Sønnen er stemplet som Tyv, falder hun i Afmagt.

Imidlertid er Frøken Adora paa Vej til sit Hjem blevet paakørt af et Automobil. Den tilskadekomne unge Dame bringes til den nærmeste Læge, Dr. Holm. Han bliver ikke saa lidt forundret, da han i hendes Strømpekaft finder en sammenkrøllet 500 Kroneseddél. Paa anden Maade erfarer han, at hun er ansat paa Fabrikant Thingbergs Kontor, og da han netop i en Avis læser, at Jens Timm er bleven anholdt som sigtet for at have frastjaalet sin Principal 500 Kroner men haardnakket nægter sig skyldig i dette Tyveri, skynder han sig med at underrette Politimyndighederne om sin Opdagelse. Resultatet bliver selvfølgelig, at Jens Timm bliver pure frikendt. Opfyldt af tunge Anelser iler han til sit Hjem, hvor Moderen netop drages med sit sidste Suk. Han naar akkurat tidsnok til at forsikre hende om sin Uskyldighed, før han maa lukke hendes Øjne til. Ved hendes Dødsleje sværger han at hævne sig paa den, der er Skyld i hendes

Død.

Alt hvad han siden foretager sig, tager Retning mod dette ene Maal: at hævne sig. Han starter en Forretning i samme Branche som Thingbergs, og med hensynsløs Energi oparbejder han den, saaledes at han efter knapt 10 Aars Forløb ganske har overfløjet sin tidligere Chef. Men han er ikke tilfreds hermed.

Under et Vinterophold i Narval, hvorhen han er søgt for at finde Ro for sine Nerver, lærer han tilfældigt Fabrikant Thingbergs Datter, Frøken Ellinor, at kende. Hun opholder sig ogsaa paa Vinterkur i Narval og er kun ledsaget af en Selskabsdame. Uden at vide, at Jens Timm er Faderens bitreste Fjende, flirter Ellinor med ham. Han bliver alvorligt indtaget i hende. De tager paa Kælkeudflugter sammen og tilbringer de lange Aftener i hinandens Selskab. Forholdet mellem dem bliver stadig fortroligere, og det ser næsten ud til, at Jens Timms Kærlighed til Ellinor skal overskygge hans Had til Faderen. Men da erindrer han sig pludselig, at hun jo er en Datter af den Mand, hvem han har svoret evig Hævn. Her frembyder sig en Lejlighed for ham til at tilføje denne Mand, der har dræbt hans Moder, et Hjerteskaar saa dybt, at han maaske aldrig vil forvinde det. Hvorfor skulde han ikke benytte sig heraf? Forgive lyder hans Samvittigheds Røst: hvorfor lade den uskyldige Ellinor undgælde for Faderens Forsyndelse, hvori hun dog ikke har nogen Andel? Jens Timm har Svar paa rede Haand: maatte i sin Tid ikke hans Moder dø uforskyldt? Skæbnen, der saa at sige har lagt Begivenhederne til Rette for ham, har sikkert ogsaa haft sin Mening hermed.

Med saadanne Argumenter døver han sin Samvittighed, og med kynisk Ro fører han den unge Kvinde, der har betroet sig til ham, i Ulykke. Han er jo kun et Redskab i en altstyrende Skæbnes Haand.....

Nogen Tid hengaar.

Jens Timm synes at have sat sig Thingbergs fuldstændige øko-

(Hadet dræber)

- 3 -

nomiske Ruin til foreløbigt Maal. Han opkøber alle Hovedfordringer paa sin tidligere Principal, stjæler hans Kunder, trænger sig ind hos hans Forretningsforbindelser og faar Bankerne til at nægte ham Kredit, og en skønne Dag har Jens Timm det i sin Magt at kunne erklære den anden fallit hvilken Dag han selv vil.

Alt dette har Thingberg baaret uden at kny. Han aner, at det er Jens Timm, der staar bag dette Ødelæggelsesarbejde, og han ved, at fra hans Side har han ingen Grund til at vente Medlidenhed. Men da Ellinor kommer og fortæller, at hun skal være Moder, og at Timm har forstødt hende, da blusser al den Harme, der i Aarernes Løb har samlet sig i ham, op, og han iler hen til Jens Timm for saabent, Ansigt til Ansigt, at møde sin hadefulde Modstander. Men Timm, der med Spending har afventet dette Møde, triumferer, og uden Omsvøb fortæller ham, at det er hans Hensigt ikke at standse Forfølgelsen men at jage sit Vildt, til det styrter. Thingberg forstaar nu, at det vil være unyttigt at haabe paa Barmhjertighed, og han beslutter sig til at komme sin Hævner i Forkøbet. Samme Eftermiddag gør han selv Ende paa sin Tilværelse.

Et halvt Aar efter denne Begivenhed føder Ellinor en Søn, som hun bortadopterer til en Haandværksmester Stenholt. I Daaben faar Drengen Navnet Aage.

20 Aar forløber. Det Had, Jens Timm i saa mange Aar har baaret paa, har gjort ham menneskefejndsk. Med Aarene mildnes dog hans Sind, og paa sine gamle Dage tager han en purung forældreløs Pige, Asta, til sig, for at hun med sin Ungdom kan adspredde hans Livsafstens Ensomhed. En Dag faar han Besøg af en ung Aviatiker, Aage Stenholt, der har gjort en vigtig Aëroplanopfindelse, og som nu anmoder den velhavende Jens Timm om at støtte ham med Kapital. Timm lover at tænke over Sagen, men Asta, der er bleven en lille Smule forelsket i den unge Mand, opfordrer ivrig sin Stedfader til at hjæl-

(Hædet dræber)

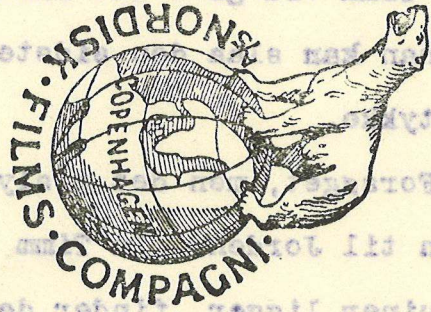
pe ham. Jens Timm overværer nogle Flyvninger af Aage Stenholt og synes virkelig at interessere sig for Opfindelsen. Men da Aage Stenholt efter at have været nogle Gange sammen med Asta fremstiller sig for Timm som Frier, blusser det gamle Hæd til Verden og Menneskene op igen. Jens Timm tænker over, hvorledes alle de Kvinder, han har æret og elsket efterhaanden er blevet taget fra ham. Først døde Moderen. Det Løfte, han aflagde ved Moderens Dødsleje, stillede sig derefter mellem ham og Ellinor. Og nu vil en Fremmed, der ubuden har trængt sig ind i hans Hjem, tage Asta fra ham. Vil han da aldrig faa Fred? Han beslutter at prøve Skæbnen, om det er dens Alvor, at han skal give denne unge Pige, som han har faaet uendelig kær, fra sig, og svarer derfor Aage Stenholt, at denne, før Timm vil give sit Samtykke, først maa vise, hvad han dur til. Hvis han kan slaa den sidste Rekord i Højdeflyvning, skal han faa Timms Samtykke.

Den unge Aviatiker gør Forsøget, men det mislykkes. Fra flere Tusind Meters Højde styrter han til Jorden. Da Timm og Asta naar hen til det Sted, hvor Aëroplanets Ruiner ligger, finder de Stenholt død. Men af en Medaillon, som Liget har om Halsen, ser Timm, at den Mand, han har sendt i Døden, er - hans egen Søn.

oooooooooooo

(Habet draber)

de ham. Jens Timm overleverer nogle Tjvtinger til Aaga Steinholt og sy-
 nes virkelig at interessere sig for Opfindelsen. Men da Aaga Steinholt
 efter at have været nogle Gange sammen med Aaga fremstiller sig for
 Timm som Friar, blæser det gamle Håd til Verden og Menneskene og igen.
 Jens Timm tænker over, hvorledes alle de Kvinder, han har mødt og el-
 sket efterhånden er blevet taget fra ham. Først døde Moderen. Det
 lærte, han altså ved Moderens Dødsleje, stillede sig deretter mellem
 ham og Ellinor. Og nu vil en Fremmed, der uden har trængt sig ind
 i hans Hjem, tage Aaga fra ham. Vil han da aldrig lade Trods? Han be-
 slutter at grave Skabnen, om det er dens Alvor, at han skal give denne
 unge Pige, som han har læst uendelig Kær, fra sig, og svarer derfor
 Aaga Steinholt, at denne, for Timm vil give sig Samtykke, først naar vi-
 se, hvad han der til. Hvis han kan se Rekord i Højdehøj-
 ding, skal han lade Timms Samtykke. Den unge Aviatiker gør for sig
 sind Møtere Højde styrtet han til Jorden og Aaga nær han til
 det Sted, hvor Æstropianets Ruiner ligger, finder de Steinholt død. Men
 af en Medaille, som liget har om Halsen, ser Timm, at den Mand, han
 har sendt i Døden, er - hans egen Ban.

oooooooooooooooooooo

D e r H a s s t ö t e t .

Tragödie in drei Akten.

Personen:

Fabrikant Wallot
Ellinor, seine Tochter
Gerhard Funk, Buchhalter
Frau Funk, seine Mutter
Anna Leese, Kontoristin
Konrad Hauser, Flieger
Asta.

Gerhard Funk, der erste Buchhalter der Firma I.E.Wallot. ist ein strebsamer begabter junger Kaufmann. Dennoch ist es ihm trotz allen Pflichteifers nicht gelungen, die Sympathie seines Chefs zu gewinnen. Es ist, als ob die Zukunft ihre dunklen Schatten bereits jetzt auf das Verhältnis der beiden Männer werfe. Wallot lässt keine Gelegenheit vorübergehen, seinen Angestellten zu tadeln oder ihm die Schuld an allen ärgerlichen Vorkommnissen beizumessen. Um Funk die ihm zu teil werdende ungerechte Behandlung noch fühlbarer zu machen, zeichnet Wallot die Kollegin Funks, wo er nur, kann, aus, obschon Anna Leese sein Vertrauen nicht im geringsten verdient. Putz- und gefallsüchtig, wie sie ist, gehen ihre Gedanken nur darauf aus, ihr Einkommen zu vergrößern. Als eines Tages die Konten in der amerikaniſchen Buchführung Funks nicht stimmen wollen, benutzt sie diese Gelegenheit, um den fehlenden Betrag, einen Fünfhundert-Kronenschein aus der Kasse zu entwenden. Ohne irgendwie eine Untersuchung zu veranstalten, beschuldigt Wallot den Buchhalter des Diebstahls und lässt ihn noch am selben Tage verhaften. In Funks trauliches Heim, das er mit seinem geliebten Mütterchen teilt, schlägt diese Wandlung seines Geschicks wie ein Blitz ein, Frieden und Harmonie seiner Seele für immer vernichtend. Die ohnehin nicht widerstandsfähige alte Frau wird infolge der Aufregung von einem furchtbaren Herzkampf befallen, und der Sohn muss sie in einem Zustand zurück-

lassen, der kaum eine Besserung erhoffen lässt. Seine Inhaftierung währt indessen nur eine Nacht. Denn am gleichen Abend rächt sich das Vergehen der Kontoristin in furchtbarer Weise. Sie gerät unter ein Auto und wird tödlich verletzt ins Krankenhaus geschafft. Hier entdeckt der Arzt bei dem Mädchen, das laut Ausweis eine mässig bezahlte Stellung in der Firma Wallot bekleidet, den Fünfhundert-Kronenschein, der sogleich seinen Argwohn erregt. Als er andern Morgen durch die Zeitung von dem Diebstahl erfährt, den man Funk zur Last legt, eilt er sogleich zum Gerichtsgebäude, um den wahren Sachverhalt feststellen. Wallot erkennt nach der Nummer den ihm entwendeten Schein wieder, und der unschuldige Buchhalter erhält seine Freiheit zurück. Mit einem Blick tödlichen Hasses misst er den Mann, der so leichtfertig, vielleicht nur, um sein Uebelwollen zu befriedigen, und so grausam an ihm gehandelt hat. Unter diesem Blick entfärbt sich Wallot. Er weiss nun, dass er sich in Funk einen unerbittlichen Gegner geschaffen hat. Als Funk, heimkehrt, kommt er gerade zur rechten Zeit, um den letzten Händedruck, den letzten Gruss seines sterbenden Mütterchens zu empfangen. Sein Schmerz ist grenzenlos, aber noch stärker brennt in ihm der Durst nach Rache. Von nun ab lebt er nur noch dem Vergeltungsgeanken.

Das Glück ist ihm günstig. Nach zehn Jahren rastlosen Schaffens ist er ein gefährlicher Konkurrent Wallots geworden, dem er langsam und erbarmungslos den Boden unter den Füßen fortzieht. Aber dieser unablässige Kampf hat seine Nervenkraft zerrüttet. Ehe sie ihm ganz den Dienst versagt, entschliesst er sich, in den Bergen Erholung zu suchen. Er reist zum Wintersport in das herrlich gelegene Narval. Hier macht er die Bekanntschaft Ellinor Wallots, des einzigen Kindes Wallots, der seine Tochter fortgeschickt hat, um mit seinen schweren geschäftlichen Sorgen allein zu sein. Zunächst

trägt Funk auch in seine Beziehungen zu Ellinor seine finstere, unbeugsame Rachsucht. Aber was allein mit dem Intellekt ausgeführt werden sollte, nimmt sehr bald auch sein ganzes Empfinden in Anspruch. Er liebt das zarte, kindlich heitere Mädchen mit der ganzen wilden Glut seines leidenschaftlichen Temperaments. Ellinor befindet sich ganz im Zauber seiner willensstarken, eisernen Manneskraft. Ihr Zusammensein mit ihm in der Einsamkeit der schneebedeckten Berge wird die entzückendste Liebesidylle weltvergessener Menschen. Ellinor wird sein Weib, ohne eine Bürgschaft für die Zukunft zu fordern, im felsenfesten Vertrauen auf seine ritterliche Gesinnung. Beunruhigt fühlt sie sich erst, als auch nach der Heimkehr der Geliebte ihre gemeinsame Zukunft mit keinem Wort herührt. Da er schweigt, so muss sie sprechen. Immer noch von Hoffnung erfüllt, sucht sie ihn auf, um ihm in schlichten Worten zu sagen, dass sie Mutter geworden ist. Funk kämpft einen verzweifelten Kampf. Alles, was gut und gross in ihm ist, bäumt sich gegen den Gedanken auf, dies Weib, sein Weib in seiner schweren Zeit zu verlassen. Mit der gleichen Kraft, die er in seinen Hass gelegt hat, liebt er sie und das noch ungeborene Kind. Aber er hat am Totenbett der Mutter den Schwur getan, nicht abzulassen von seinem Hass, und was er nun zu tun wünscht, die Vermählung mit der Tochter ihres Mörders, ist eine Einweihung ihres Andenkens. So siegt sein Hass. Er zwingt sich zu dem schwersten Verzicht und teilt Ellinor mit harten Worten mit, dass an eine Heirat nicht zu denken sei. Sie begreift nicht und versucht noch einmal, ihn durch flehende Bitten zu rühren. Wie ein Fremder steht er vor ihr, die Züge starr, wie in Stein gemeisselt. Eine Ahnung, dass hier Mächte gegen sie kämpfen, die zu überwinden, ihre Kraft nicht ausreicht, dämmert in ihr auf. Sie geht, um ihrem Vater ein offenes Geständnis abzulegen. Wallot

hat zur gleichen Stunde, die Nachricht empfangen, dass Funk sämtliche Forderungen, die gegen ihn bestehen, aufgekauft hat und Befriedigung oder Anmeldung des Konkurses verlangt. Als er nun seinem Kinde ins Auge sieht, wälzt sich eine neue Bergeslast auf seine Seele. Es bleibt ihm kein anderer Ausweg mehr, er muss seinen erbitterten Feind aufsuchen und für sich und sein Kind um Gnade betteln. Funk hat sein Kommen erwartet. Er ist innerlich gewappnet. Er empfindet keine Freude über die Demütigung, die sein einst so hochmütiger Chef erfährt, blutet doch auch sein eigenes Herz an unheilbarer Wunde. Nach der furchtbaren Stunde seiner Erniedrigung kehrt Wallot als völlig gebrochener Mann zurück. Es bleibt ihm nichts mehr übrig, als nach der Pistole zu greifen....

Nach Monaten bitterer Qual bringt Ellinor einen gesunden Knaben zur Welt, den sie in die Pflege ehrsamers Handwerkersleute gibt, deren Namen er auch nach ihrem Wunsche tragen soll. Ehe sie sich von dem Kinde trennt, hängt sie ihm ein Medaillon mit ihrem Bilde um den Hals.

Viele Jahre vergehen. Gerhard Funk ist ein einsamer, alternder Mann geworden, der von düsteren Bildern gequält wird und weder Ruhe noch Frieden finden kann. Auch Asta, die elternlose junge Verwandte, vermag den Pflegevater nicht aufzuheitern. Dennoch hängt er an dem lieblichen Mädchen mit all der Wärme deren er noch fähig ist. Da soll auch sie ihm entrissen werden. Der junge kühne Flieger, Konrad Hauser, der ihn um Unterstützung seiner Pläne gebeten hat, lernt Asta lieben und gewinnt auch ihre Zuneigung. Obwohl Funk dem jungen Mann aufrichtig zugetan ist, vermag er, der immer nur egoistisch gehandelt hat, sich auch jetzt nicht zu einem selbstlosen Entschlusse aufzuraffen. Seine Einwilligung zu dem Verlöbniß macht er von einer besonders hervorragenden Leistung des jungen Fliegers bei den grossen Flügen um den Höhenrekord abhängig.

Er ist dabei überzeugt, dass Hauser seinen Bedingungen nicht entsprechen und Asta wenigstens für die nächste Zukunft bei ihm bleiben wird. Aber Hauser ist ehrgeizig und seine Liebe viel zu aufrichtig, um das Spiel nicht zu wagen. Sein Flugapparat steigt zum Jubel aller Zuschauer in schwindelerregende Höhe empor. Da versagt plötzlich der Motor. Der Flugmaschine überschlägt sich und schmettert auf die Erde herab. Leblos wird der junge Flieger aus den Trümmern hervorgezogen. Während Asta sich in wilder Verzweiflung über den Toten wirft, entdeckt Funk am Halse des Verunglückten ein Medaillon, das sich bei dem Sturze geöffnet hat. Ellinors Bild lächelt ihn in grauenvoller Tragik an. Der Jüngling, der durch seine Schuld aus einem verheissungsvollen Leben gerissen wurde, ist sein Sohn. Der Hass, der tötende, unfruchtbare Hass seines Vaters hat ihn, wenn auch diesmal unbewusst, in den Tod getrieben. Nun erkennt Gerhard Funk, wie verfehlt sein Leben war, und dass das Defizit, mit dem es endet, durch keine Reue mehr auszugleichen ist. Ein Schuss erlöst ihn aus der dumpfen Qual seiner Gewissensnot.

----- 0 0 0 0 0 -----

Er ist dabei überzeugt, dass Hansen seinen Bedingungen nicht entsagen und Aas wenigstens für die nächste Zukunft bei ihm bleiben wird. Aber Hansen ist ehrgeizig und seine Liebe viel zu zurückhaltend, um das Spiel nicht zu wagen. Sein Flugapparat steigt zum Jubel aller Zuschauer in schwindelerregende Höhe an. Da versagt plötzlich der Motor. Der Flugmaschine überschlägt sich und schmettert auf die Erde herab. Jedoch wird der junge Flieger aus den Trümmern hervorgezogen. Während Aas sich in wilder Verzweiflung über den Toten wirft, entdeckt Funk am Hals des Vernichteten ein Medaillon, das sich bei dem Sturze geöffnet hat. Killners Bild lächelt ihn in grenzenloser Traurigkeit an. Der Jüngling, der durch seine Schuld aus einem verheißungsvollen Leben gerissen wurde, ist sein Sohn. Der Vater hat ihn, wenn auch diesem im Tod getrieben. Nun erkennt Gerhard Funk, wie falsch er gewesen war, und dass das Delikt, mit dem es endet, die Reue mehr auszugleichen ist. Ein Schmerz erlöset ihn aus der dumpfen Qual seiner Gewissens-

----- 0 0 0 0 0 -----

L a h a i n e t u e .

Personnages :

Tarnier, fabricant
Elisabeth , sa fille
Jean Lebaudy, caissier comptable chez Tarnier
Madame Lebaudy , sa mère
Adorée Bartet, dactylographe chez Tarnier
Armand Leblanc, jeune aviateur
Adrienne

Madame veuve Lebaudy ne vit que pour son fils Jean. Il est l'incarnation de toute son espérance et de sa fierté. Et tout les soins dont elle l'entoure dans son temps libre ne peuvent être comparés qu'avec l'amour et le respect que le fils montre sa mère.

Jean Lebaudy est caissier comptable chez le fabricant Tarnier. Une jeune fille nommée Adorée Bartet, à laquelle le chef fait la cour, est engagée au même bureau. Un jour une grande somme manque dans la caisse. Le fabricant qui ne veut pas croire de mal de Mademoiselle Adorée, soupçonne de suite Jean Lebaudy d'avoir pris l'argent; lorsque celui-ci proteste contre l'accusation le fabricant dénonce l'affaire à la police et accuse franchement le jeune caissier comptable du vol.

On envoie quelques détectives pour arrêter Jean Lebaudy chez sa mère. Quand la vieille femme faible apprend qu'on accuse son fils d'être un voleur elle tombe à terre sans connaissance.

Cependant Mademoiselle Adorée en chemin pour rentrer chez-elle est renversée par une auto. La jeune dame blessé est transportée chez le médecin le plus proche; le Dr. Beaudouin .Il est tout à fait étonné de trouver un billet de 500 frs. chiffonné dans les bas de la jeune femme. D'autre part il apprend qu'elle est engagée dans le bureau du fabricant Tarnier, et comme il vient justement de lire dans un journal que Jean Lebaudy a été arrêté accusé d'avoir volé 500frs. à son chef, mais nie absolument avoir

commis le vol, il se hâte d'informer la police de sa découverte. Naturellement Jean Lebaudy est remis en liberté à l'instant. Rempli de mauvais pressentiments il se précipite à la maison où sa mère est sur le point de mourir. Il arrive juste à temps pour l'informer de son innocence, avant de lui fermer les yeux. Au lit de mort il jure de se venger de ceux qui sont la cause de sa mort.

Tout ce qu'il fait après est dirigé vers ce but: se venger. Il commence une affaire dans la même branche que Tarnier et avec une énergie sans égale il travaille ainsi qu'après dix ans son commerce est plus grand que celui de son ancien chef. Mais cela ne lui suffit pas.

Pendant un séjour d'hiver à Naval, où il s'est rendu pour un traitement des nerfs; il fait la connaissance de la fille du fabricant Tarnier. Mademoiselle Elisabeth fait une cure d'hiver à Naval et n'est accompagnée que par une dame de compagnie. Sans savoir que Jean Lebaudy est l'ennemi le plus acharné, de son père elle commence à flirter avec lui. Mais il s'est épris sérieusement d'elle. Ensemble ils font des excursions en toboggan et pendant les longues soirées ils jouissent de leur société mutuelle. Leur rapports deviennent de plus en plus intimes et l'amour de Jean Lebaudy grandit ainsi qu'il le possède plus que la haine pour le père. Mais tout à coup il se rappelle qu'elle est la fille de l'homme, dont il a juré de se venger. C'est une occasion qui s'offre à lui pour frapper d'une blessure si profonde l'homme qui a tué sa mère, que peut-être il ne s'en remettra jamais. Pourquoi n'en pas profiter? La voix de sa conscience parle en vain: pourquoi punir l'innocente Elisabeth pour le crime de son père, auquel elle n'a pris aucune part. Jean Lebaudy a sa réponse prête: sa mère n'est elle pas morte alors innocente. Sûrement la destinée qui a arrangé les événements ainsi, l'a certainement fait avec intention.

Avec des arguments de ce genre il fait taire sa conscience et avec une tranquillité cynique il séduit la jeune femme. Il n'est qu'un instrument dans la main du destin tout puissant...
.....

Quelque temps après.

Le but de Jean semble être la ruine économique du fabricant Tarnier. Il achète toutes les créances de son ancien chef, lui vole ses clients, pénètre dans ses relations d'affaires et obtient des banques de lui refuser tout crédit, et un beau jour Jean Lebaudy a en son pouvoir de faire déclarer Tarnier en faillite le jour qu'il lui plaira.

Tarnier a supporté tout sans se plaindre. Il soupçonne que c'est Jean Lebaudy qui est derrière cet oeuvre de destruction, et il sait bien que de ce côté aucune pitié n'est à espérer. Mais lorsque Elisabeth vient lui raconter qu'elle va être mère et que Jean Lebaudy l'a repoussée, alors tous ses sentiments se revoltent et plein de cette fureur amassée pendant de longues années, il vient trouver Jean Lebaudy il veut rencontrer franchement son adversaire. Mais Jean Lebaudy qui a attendu le rendez-vous avec impatience, triomphe et sans detours, il dit à Tarnier qu'il a l'intention de chasser le gibier jusqu'à ce qu'il tombe. Tarnier comprend qu'il est inutile de demander grâce et il se décide à prévenir la vengeance, le même après-midi il se suicide.

Six mois après cet événement Elisabeth met au monde un fils qu'elle donne en adoption à un artisan M. Leblanc. A son baptême il reçoit le nom Armand.

Vingt ans plus tard.

La haine que Jean a portée pendant tant d'années l'a rendu misanthrope. Mais au cours du temps son âme s'adoucit et

pour égayer un peu la solitude de ses vieux jours Jean Lebaudy adopte une jeune orpheline Adrienne. Un jour il reçoit la visite d'un jeune aviateur Armand Leblanc, qui a fait une invention importante dans le domaine des aéroplanes; il vient le prier d'appuyer ses efforts en lui prêtant les fonds dont il a besoin. Lebaudy veut réfléchir à l'affaire, mais Adrienne qui s'est éprise un peu du jeune homme recommande à son père adoptif de l'aider. Jean Lebaudy vient quelques fois à l'aérodrome pour voir Leblanc voler, et il paraît s'intéresser à l'invention. Mais lorsque Leblanc après s'être trouvé plusieurs fois avec Adrienne se présente pour demander sa main, la haine des hommes et du monde de Jean Lebaudy se montre de nouveau. Jean Lebaudy pense à toutes les femmes qu'il a adorées dans ce monde et comment elles lui ont été ravies peu à peu. D'abord la mort de sa mère. La promesse qu'il a faite à son lit de mort l'a ensuite séparé d'Élisabeth. Et à présent un étranger vient comme un intrus pour lui prendre Adrienne. Est-ce qu'il n'aura jamais la paix? Il décide de s'en rapporter au destin pour savoir s'il est dit, que la jeune fille qu'il aime énormément, doit le quitter. Alors il répond à Armand Leblanc qu'avant de donner son consentement il désire voir ce dont Leblanc est capable. S'il peut battre le dernier record de hauteur, Jean Lebaudy donnera son consentement.

Le jeune aviateur tente l'expérience mais ne réussit pas. D'une hauteur de plusieurs mille mètres il tombe à terre. Quand Lebaudy et Adrienne arrivent à la place où les débris de l'aéroplane se trouvent, Leblanc est déjà mort. Par un médaillon qu'il trouve autour du cou de Leblanc il voit que l'homme, qu'il a envoyé à la mort est --son propre fils.

pour égarer un peu la solitude de ses vieux jours Jean Lebudy
 adopte une jeune orpheline Abrienne. Un jour il reçoit la visite
 d'un jeune aviateur Armand Lebiane, qui a fait une invention im-
 portante dans le domaine des aéroplanes; il vient le prier d'ap-
 prouver ses efforts en lui prêtant les fonds dont il a besoin. Lebudy
 veut réfléchir à l'affaire, mais Abrienne qui s'est éprise un peu
 du jeune homme recommande à son père d'acquiescer à l'aider. Jean Le-
 budy vient quelques fois à l'aérodrome pour voir Lebiane voler, et
 il parait s'intéresser à l'invention. Mais lorsque Lebiane après
 d'être trouvé plusieurs fois avec Abrienne se présente pour demander
 sa main, la haine des hommes et du monde de Jean Lebudy se montre
 de nouveau. Jean Lebudy pense à toutes les femmes qu'il a séduites
 dans ce monde et comment elles lui ont été revies peu à peu.

D'abord le sort de sa mère. La nuit il a fait à son lit de
 mort l'a ensuite séparé. Il présente un étranger vient
 comme un intrus pour lui dire que son père est-ce qu'il n'est pas
 mais la paix? Il décide de partir au génie pour avoir
 s'il est dit, que la jeune fille aime énormément, doit le
 quitter. Alors il répond à Armand Lebiane qu'avant de donner son
 consentement il désire voir ce dont Lebiane est capable.
 S'il peut battre le dernier record de hauteur, Jean Lebudy donnera
 son consentement.
 Le jeune aviateur tente l'expérience mais ne réussit
 pas. D'une hauteur de plusieurs mille mètres il tombe à terre.
 Quand Lebudy et Abrienne arrivent à la place où les débris de
 l'aéroplane se trouvent, Lebiane est déjà mort. Par un médail-
 lon qu'il trouve autour du cou de Lebiane il voit que l'homme, qu'il
 a envoyé à la mort est - son propre fils.